

ΘΕΑΤΡΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Βίκτωρ Ουγκώ [Victor Hugo]

Ερνάνης (Hernani) [απόσπασμα: πρ. Ε', σκ. 3]

Μετάφραση: Γ. Παράσχος

Θεατρική Επιθεώρησης, Αθήνα

1. τχ. 11, 3 Αυγούστου 1880, σ. 42-44

2. τχ. 12, 17 Αυγούστου 1880, σ. 46-48

ΕΠΙΦΡΑΣΙΣ

ΕΡΝΑΝΗΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΓΩ — Μετάφρασις Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ἐρνάνης καὶ Δόνα Σολά.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Τελευταίον

Ἄπ' ἄλλου

ΕΡΝΑΝΗΣ (σύρον εὐτεὴν εἰς τὰς ἀγκύλας του).

Φῶς μου!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ (ἰσχυρῶς καὶ ὑποχωρεῖσα).

Καὶ αὐτὸ . . . πῶς εἶν' ἀργὰ σημαίνει.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

ὦ, ναί, ἂν πρέπει ἄγγελε μαζή σου τίς νὰ μένη!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Αὐτὸς ὁ κρότος μ' ἐθλίβεν, ἀγάπη μου γλυκίτα,
Εἰς τόσον κρότον δὲν φρονεῖς πῶς εὐδύν' ἢ εὐτυχία!

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Εἶν' ἀληθές. Δυσπλήρωτον ἢ εὐτυχία χρέος·
Καρδίας θέλει σιδηρὰς νὰ χραχθῇ βραδέως.
Τὴν καταπλήττ' ἢ ἡδονὴ ἐν ᾧ εἰς ἀνθη στρώνεται,
Καὶ τὸ μειδίαμα συχνὰ εἰς θρήνον τελειώνει.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἄλλ' εἰς τὸ βλέμμα σου γελᾷ ὡς λυκαυγὴς
(Ὁ Ἐρνάνης ζητεῖ νὰ τὴν εἶρη πρὸς τὸν Σάλομον, αὐτὴ δὲ ἰσχυρῶς).
συγχώρει.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

ὦ, μείνε, κόπτω εὐπειθής· ναὶ μείνε, θεία κόρη!
Πράξ' ὡς θέλεις· τίποτε δὲν ἔχω νὰ προτείνω·
Γνωρίζεις τί ζητεῖς, τυφλὰ δε, τί ζητεῖς ἐγκρίνω!
Γιὰ δ' ἂν θέλεις, εὐδύνομαι εἰς μελωδίαν· πνέει
Πῦρ ἢ ψυχὴ μου. ὦ, εἰπέ τὴν Ἄστρα νὰ μὴ καίῃ!
Ἢ Ἄστρα χάσμα πύρινον ἐμπρὸς σου θέλει κλείσει
Καὶ μ' ἀνθη τὰς ἀδύσσοις τῆς καὶ χλόην θὰ στελλίσῃ.
Ὁ γίγας ἦν αἰχμηλάτος, ἢ Ἄστρα κύπτει γόνυ,
Καὶ τί εὖ μέλει ἂν βογαῖ ἢ πῶρ τὴν μαστιγιόνη!

Σὺ θέλεις ἔνθῃ. Ἔ, λοιπόν! καὶ φλίγουσα θὰ σπύσῃ
Ἡ Αἴτη ὑπὸ τοῦ πόδα σου ἀνόστρωτος νὰ βεῖσῃ.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

ὦ, πόσον εἶς ἐπιεικὴς. Ἐρνάνη μου, καρδίᾳ
ἤρθε μίαν κόρην ἀσθενή.

ΕἸΡΝΑΝΗΣ.

Τί εἶπες; τί, κυρία;

ὦ, μὴ μετ' ἀράζεις μ' ὄνομα παραδοθῆν εἰς λήθην!
Μοὶ ἐνθυμήζεις πῶς τὸ πᾶν ὡς ὄνειρον ἤρνήθην.

Ἐπῆρχεν—ὄμως ἄλλοτε, μεθύων εἰς τὸ αἷμα,
Ἐρνάνης τις, τὴν ἀστραπὴν τοῦ ξίφους ἔχων βλέμμα
Τίανεν τοῦ σκότους, φάντασμα ζοφώδες τῆς ἀβύσσου,
Παντοῦ γραμμένον ἀπαντῶν ἐν ἔπος εἰκδικῆσού! ὦ
Ἀρχπέτης ἔχων κληρὸν τοῦ ἀνάθημα καὶ πόνον!
Δὲν τὸν ἐγνώρισκα ποσῶς.—Ἐγὼ, γνωρίζω μόνον
Τ' ἔνθῃ, τὰ δάση, τὰς στροφὰς τῆς ἀπῆδος ὄλας,
Καὶ εἶμαι, εἰμ' ὁ Δὸν Ζουάν, μνηστήρ τῆς Δόνα Σόλας.
Τί ἄλλο φθάνει!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Εὐτυχῆς ἐγὼ!

ΕἸΡΝΑΝΗΣ.

Πρὶν προχωρήσῃ,

Διὲ μέλει ἂν εἰς τὴν αὐλὴν ἐν βίκος παραιτήσῃ;
Ἐμβαίω εἰς τὸν οἶκόν μου τὸν ἀπωρατισμένον,
Καὶ παραδίξου ἀγγελοῦ με ἀπαντᾶ προβαίνων.
Ἐμβαίω, καὶ τὰς στήλας τοῦ τᾶς πρὶν ἀνακαινίζω,
Τὸ πῦρ ἀνάπτω τὰ κλειστὰ πύραθρα φωτίζω,
Τῶν διαδρόμων ἀποσπῶ τὴν χλόην τὴν ἀγρίαν,
Καὶ πνέω ἤδη ἔρωτα, ζῶν, εὐδαιμονίαν.
Ἄς με δοθοῦν οἱ πύργοι μου, τὰ φέουδα, αἱ ἀθήσεις
Λεὶ κάλας, τοῦ συγκλητικοῦ ἢ τῆβινος; ἐπίσης,
Ἄς εἴθ' ἡ Δόνα Σόλα μου με βόδου χρῶμα κατὸν,
Ἄς μὰς ἐνώσουν, καὶ τὸ πᾶν ἐλησμονήθη πλῆσθ!
Δὲν εἶδα, δὲν ἐνήργησα, δὲν εἶπα τί ἀρχίζω
Ἐκ νέου πάλιν! Φρένησιν ἢ μέθην τὸ νομίζω,
Οὐδὲ ἡ εὐρω' σ' ἀγαπῶ, κερκφρονῶ ἔμπρὸς σου!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Πὸς εἰς τὰ μετρα ὁ χρυσοῦς φειγοβολεὶ σταυρὸς σου!

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Πλὴν οὕτω καὶ τὴν Κρίσταν δὲν εἶδες ἐνδομέλων;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Δὲν παρετήρησα τὸ πᾶν μὲ εἶν' ἐμπρὸς σου ξένο.

Κ' ἔπειτα, χροῖμα καὶ στυφίς εἰς τοῦτο νὰ συντρέψῃ.

Ἄ, ἔγω, δούλῃ σου τὸν φρονεῖ καὶ τόσην λάμπην χέου.

Ὅποιον ἔθες εὐγενεὶς καὶ στασις!

(τὴν σύρει πρὸς ἐαυτήν.)

Ω, ἐκπνέω!

Ἀκόμη — ἰδέπεις; ἡ χεὶρ μὲ συγκινεῖ καὶ κλαίω

Ἄ, τὴν ὠραίαν φύσιν!

(ἠγαθύνει εἰς τὸ περιστύλιον).

— Δούλῃ ὕλεγον εἶμι χρόνον,

Νὰ ἶδω τ' ἄτρα τὰ λευκά καὶ ν' ἀναπνεύσω μόνον!

Σιγῶν τὰ πάντα, μουσικῆς καὶ φώτων ἡρεμίας.

Τὸ σκότος μόνον καὶ ἡμεῖς. Ἐρήμωσις γλυκεία!

Εἰπέ, μαζὶ μὲ δὲν ὀτρύνει πῶς ἂν καὶ κοιμημένη,

Ἢ φῶς ἡμετεργουεῖ καὶ ἠδουπλοῖ πρόσμμενοι;

Μόν' ἡ σελήνη ὡς ἡμεῖς βεμβάζ' εἰς τὴν σκοτίαν,

Καὶ ἀναπνέει μὲ ἡμεῖς τοῦ βόθρου τὴν μαγείαν.

Φωνῆς ἢ κρότος, οὐδὲ κινῶ. Τὸ πᾶν εἰς ὕπνον κλίνει.

Ἔ, πρὸ μικροῦ ἀνεβραίνεν ἐκείθεν ἢ τελήνῃ,

Κ' ἐν τῷ ἐλάλει, φῶς γλυκὴ ἢ ἡ σωματικῆς φρονή σου

Ὅμοῦ, εἰς τὴν καρδίαν μου ὠλίθιων ἐξίσου.

Ἴμην εὐδαίμων, κ' ἠλιχ εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείτην

Οἱ ἐρηχμοί μου νὰ κλεισθῶν κ' ἰδῶ νὰ εὕρω κλίτην.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ἄ, ποῖος εἰς τῆς γλώσσης σου τὴν μουσικὴν ἀντίχει;

Μηλοπῆ ἀγγέλου, εἶποτε ἀνθρώπινον δὲν ἔχει

Καθὼς ὁ πλέον ποταμὸν εἰς ἔκρης ἐπέβαν

Τὰ βέλτρα σχίζει, πρὸς ἀκτὴν ταχυπορῶν ἐτέβαν,

Καὶ φύγουσιν ἄλση πρὸ αὐτοῦ ἀπὶ κρυσταλλοῦθιες βρύσεις

Ὅτω μὲ σύρεις καὶ πλανᾷς εἰς ὄλας σου τὰς ἀλλήσεις.

(Τὸ εἶποι τῆς γ'. σατιρῆς εἰς τὸ κροαχίτι).

Ἰνεκεν τυπογραφικῆς ἀτυχῆματος τὸ φύλλον τῆς
Κυριακῆς (27 Ἰουλίου) δὲν ἐξεδόθη.

ΤΥΠΟΙ: ΛΟΒΙΝΑΝΤΟΣ

ΕΠΙΦΡΑΔΙΣ

ΕΡΝΑΝΗΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΓΙΕ — Μετάφρασις Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

*Έρνάντης και Δόνα Σόλα.**(Συνέχεια καὶ τέλος, ἔρξ ἀριθ. 11).*

Ὦ, ἡ γαλήνη κ' ἡ σιγή αὐτὴ θὰ μὲ συντριψῇ.
 Δὲν ἐπιθύμεις νὰ ἴδῃς ἐν ἄστρον εἰς τὰ ὕψη;
 Ἢ μία τῆς νυκτὸς πνοή, μία φωνὴ καρδίας,
 Ἐδῶ ἐξαίφνης ν' ἀκουσθῇ; . . .

ΕΡΝΑΝΗΣ (μειδιῶν)

Σειρὴν παλινωδίας!

Πλὴν τῶρ ἀπέφυγες τὸ φῶς καὶ τῆς ζωῆς τὸν ἀλόν.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Τὸν ἀλόν, ναί.— Ἄλλ' ἐν πτηνὸν εἰς τὴν κοιλάδα ψάλλον!

Τὴν ἀηδὴν, εἰς οὐρανὸν ἐνῶ μουρσίνης κλαίει,
 Ἢ μακρυνόμενον αὐλόν! — Ἢ μουσικὴ ἱραπνεία;
 Μιλοποιεῖ τὴν ὑπερξεν, κ' εἰς ἐνθουον ἄρμενοῖαν
 Μυρίας ἰξυπνεὶ φωνάς κινούσας τὴν καρδίαν.
 Ὦ, εἶν' ἰξάσειον!

Ἀκούεται μακρυνὸς ἴχος κίρτεςος εἰς τὰ οὐρα.

— Θεὸ, ἤκούσθη τειλευτατον!

ΕΡΝΑΝΗΣ (φρικῶν καὶ κατ' ἴδιον).

Ταλαίπωρε!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Τὸ χροιστῶ εἰς ἄγγελον γενναῖον,

Τὸν ἄγγελόν σου βίβλια;

ΕΡΝΑΝΗΣ (μετὰ πικρίας).

Ὦ, ναί! ἀθρόν . . .

(κατ' ἴδιον ἀκούον τὸ κέρας).

Φρυάττει!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ (μειδιῶσα)

Δούε, τὸ γλυκὸ σου πρόσταγμα κ' ἡ σέλιπιγξ ἡ φιλιτάτη!

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ναί;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Ξένος της χαράς αυτής, θαρρώ, δὲν θέλεις μείνει;
Καὶ συντελεῖς;

ΕΡΝΑΝΠΣ.

Τὸ εἶπες, ναί. . . .

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Πῶς ὁ χορὸς βυρβύει.

Ἄ, προτιμῶ τὴν σάλπιγγα εἰς δάση παραδείσου! . . .

Ἐπειτα, εἴν' ἡ σάλπιγξ σου, ἢ μάλλον, ἡ φωνή σου.

(τὸ σάλπιγμα ἰκανελαμβάνεται)

ΕΡΝΑΝΠΣ (κατ' ἰδίαν)

Λυσεῖ ἡ τίγρις, κ' ἐξώθεν ἐσφραίνεται τὴν λείαν!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Αὐτὸς ὁ ἦχος, δὲν Ζουάν, εὐφραίνει τὴν καρδίαν. . . .

ΕΡΝΑΝΠΣ (ἀνεσκιρτῶν φοβερῶς).

Ἐρνάνην κάλει με, αὐτὴν ἀπόδος με τὴν κλησιν!

Μαζὴ της δὲν ἐξώφλησα καὶ δὲν εὐρίσκει λύσιν.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ (ἐνεργῶς)

Τί ἔχεις;

ΕΡΝΑΝΠΣ.

Σίγα!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Οὐρανό, ἰδρῶς τὸν περιρρέει!

Λοιπὸν!

ΕΡΝΑΝΠΣ.

Ὁ γέρον' κ' ἐκεῖ κ' εἰς καγχασμὸν ἐκπνέει!

Πῶς! δὲν τὸν βλέπεις;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Σὲ πλανᾷ ἡ τυχρή σου μὲνη.

Ὅποιοι γέρον εἰν' αὐτόε;

ΕΡΝΑΝΠΣ.

Ὁ γέρον!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ

Κλίνω γόνυ

Καὶ ἐκτεταῖ· λέγει με, τί σὲ προσμένει κάτω;

Τί ἔχεις;

ΕΡΝΑΝΠΣ.

Ὁρμον ἴδου!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ

Πῶς ἐδόσε;

(Παρακολουθεῖ εἰς τὰ κινήματα ἰσχυρῶς: Ἐρνάνης στήματ' αἰτῆς καὶ φέρε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου)

ΕΡΝΑΝΗΣ (κατ' ἴδιαν)

Τί πρίττω ;

Θά ᾤτον ἔγκλημα.

(πρὸς τὴν Δίνα Σόλα)

Ἐγώ ; πλὴν τίποτε βεβίωσ.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ

Δὲν εἶπες ; . . .

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὅχι . . . πυρετὸς ὑπὲρ τῆς εἰρημικίας . . .

Ὀλίγη ζήλη . . . καὶ αὐτὴ παρήλθε, μὴ φοβίσαι.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ

Καὶ θέλεις τίποτε ; γὰρ καὶ ὑπαρξίς μου εἶσαι.

(τὸ σάλπισμα ἐπαναλαμβάνεται)

ΕΡΝΑΝΗΣ (κατ' ἴδιαν)

Τὸ θέλει ! θέλει ! Ἐνοχὸς μὲ προσκαλεῖ συνθήκη,

Καὶ πρέπει πλέον . . .

(ἀναζητῶν τὸ ἰγχιφίδιον του)

Τίποτε ! — Ἄ ! . . .

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ

Ἐποστρεφίς, φίλη !

ΕΡΝΑΝΗΣ

Πληγὴ τὸς πόϊς μου, ὑπευλὸς καὶ πρὸ κεντροῦ κλεισμέντη,

Ἄνοιγχι . . .

(κατ' ἴδιαν)

Ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ Σόλα περιφιλμένη,

συγγνώμην ἢ μικρὰ πυξίς, τὴν ἔφερα πρὸ χροῶτων

Μαζῆ μου πάντοτε . . .

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ

Ἄρει ! τί θέλω πρὸς μόνον !

Εἰπέ με.

ΕΡΝΑΝΗΣ

Ἀγυρὰν ἐντὸς φιάλων περιπλαίει

Με μύρον, ὅτε τῶν πληγῶν τοῦς πότους διαπλύνει.

Αὐτὸ μὲ εὐδύνει. — Τάχυνε !

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ

Ἰσχυρῶς ἄρα, φηλέων

(Ἐξέρχεται τῆς οἴκου διὰ τὸ νυμφικὸν θαλάμου)

Τὸ ποίησεν ΑΘΗΝΑΙΟΣ